

Balla Zsófia

TÉL KÖZELÍT

Berzsenyi Dániel emlékének

Nézem tág hegyeid, tárul a völgy, az ősz
jön, belecsobban, a rőt fröccsen ezerfelé,
borzongat hidegen friss levegő, a tél.
Tinta alvad a tollakon.

Vannak pillanatok, eljön a „nincs tovább”,
s egyetlen lehető válasz a *nem, na, nem.*
Tempózás, ötölés, taktika addig e
végső *nem*-peremig a lét.

Megjön régi erőd, nincs mi lefogjon,
láttad, hogy dalolón ment a csapat, s a „tűz!”
gyilkos hangjaira ráropogott a sok
fegyver. Sírt veled más is ott.

Hallottad: huhogott, s hogy! a tömeg – halott
volt már több –, de kiált, énekel: „Ébredj föl...!”
s újra rákelepel fegyver nélküli
emberre a halál. Vonul.

Nem fél e sokaság, útjain meg nem áll,
megváltotta a *Nem*, törli – ha volt – bűnét,
megváltotta magát áldozatokkal a
Kisded most születő hada.

Himnusz kellene, ám érdekesebb a mély
főhajtás. A szavak forrani kezdenek.
Szégyenünk odalett, végre felállhatunk
lelkünk s Isten elébe is.

1985–1990. január

VÁGYTÖLTÉ

Most már örökre Jelen,
vakító fény, a Dél, vakító
látvány roncsolja szemünk?
Most már örökre nézni kell
a tülekvő, zavart tömeget?
Még nem hulltak le mind a zászlaink,
de tépetten lógnak, akár a kabát
egy tömegtüntetés után; és egyre több
alkalom van, hogy vertek legyünk,
meg- vagy le-, *egyre megy*, mondhatni: át-;
mert aki hitt a *Végre!-Idő* ben,
a régi félelmére vált;
a még egészen föl sem olvadt
jégtömb belül vastagszik megint.
A rettegés néha megfurósz.

Figyelmed nem szűnik, nem remélsz, csak
viszel. Söprés; sepreget.
Itt a Szabadság! A meglazult
világ boldogít.

Utódal

Amire várunk, mindig keserű?
A fák karján virág csorog. Mintha!
Ezen a légszínű zászlón.
Méntaszagú tavasz, lobogó.

Mircea Dinescu

DE RERUM NATURAE

Elkezdődik az új évad: a hársfa
ripacs illatot játszik tétován.
Deus olajat önt a machinába,
rutinnal kenve megy minden simán.